

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Shakespeare, William.; af William Shakespeare ; oversat af Nikolaj Nielsen ; med et forord af Georg Brandes.

Titel | Title:

Venus og Adonis

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jul. Gjellerup, 1894

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

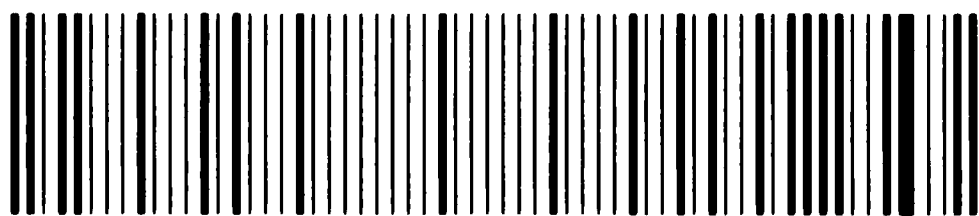
Shakespeare.
Venus og Adonis.

1894.

54-329.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04849 6

+Rex

VENUS OG ADONIS

VENUS OG ADONIS

AF

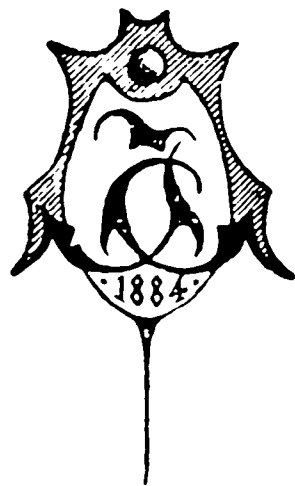
WILLIAM SHAKESPEARE

OVERSAT AF

NIKOLAJ NIELSEN

MED ET FORORD AF

GEORG BRANDES

KØBENHAVN

JUL. GJELLERUPS FORLAG

Kristiania: Alb. Cammermeyers Forlag.

1894

FORORD

Det var i Foraaret 1593, at Shakespeare udgav *Adonis og Venus*.

Han var 29 Aar gammel. Han havde som Skuespiller vundet Fodfæste ved det londonske Theater, og han havde som Bearbejder af ældre Stykker og som selvstændig scenisk Forfatter forstaaet at gøre sig baade nyttig og yndet der. Men literært regnedes Skuespilforfatteri i Datiden slet ikke med. Der var stor Forskjel paa en Komedieskriver (*playwright*) og en virkelig Digter. Stifteren af det berømte Bodleyanske Bibliotek i Oxford, Thomas Bodley (1545—1617) bestemte, da han grundlagde det, at saadant Skrab som Skuespil aldrig maatte faa Indpas deri.

Uden ellers at være ærgerrig havde Shakespeare det højst naturlige Ønske at vinde sig et Navn i Literaturen. Han vilde regnes med som Standsfælle af Poeterne, vilde behage de unge Adelsmænd, han paa Scenen havde lært at kende. Og

han vilde vise, at ogsaa han var fortrolig med Oldtidens Aand.

Fire Aar tidligere havde Spenser gjort den største Opsigt med de første Sange af sin berømte fortællende Digtning. Det laa nær for Shakespeare at indlade sig i Kappestrid med denne sin store Forgænger, som han allerede havde indladt sig i Kappestrid med sin første store Læremester i Dramet, den jævnaldrende Marlowe. Naar han i Tilegnelsesskrivelsen til den unge Lord Southampton kalder Digtet det første Foster af hans frie Opfindelsesgave, er det dermed ikke givet, at det er skrevet længe før dets Udgivelse og bogstavelig er Shakespeares ældste digteriske Værk; thi hans Arbejder for Theatret betragtedes ikke som Frembringelser af den frie Digterevne.

Sikkert nok hører dog Adonis og Venus til Shakespeares tidligste Ungdomsværker og denne lille Digtning tilligemed dens Modstykke, Digtet om Lucretia, der udkom det følgende Aar, har for os bl. A. den store Værdi, at vi kun her har en Text for os, om hvilken vi véd, at Shakespeare har skrevet den nøjagtigt saadan, selv har givet den i Trykken og rettet Korrekturen derpaa.

Italien var paa dette Tidspunkt det store Kulturland. Den italienske Stil og Smag beherskede da ogsaa Datidens engelske Lyrik og smaa episke Digtninge. Shakespeare begynder her med «Adonis

og Venus» sensuelt og kjælent i Italienernes Spor. Han søger at anslaa sine sydlandske Forgængeres ømme og sansebetagende Tone. I Overensstemmelse hermed er blandt Oldtidsdigterne Ovid hans Forbillede; han har forsynet sin Digtning med to Linjer af Ovids «Amores» som Motto og selve Handlingen deri er Udvidelse af en Scene i samme Digers «Metamorphoses».

Naar man i vore Dage nævner Shakespeares Navn, saa har det hyppigst en tragisk Klang; han minder om Æschylos, Michel Angelo, Beethoven. Det er glemt, at han havde en Mozart'sk Aare og at de Samtidige ikke blot priste hans Væsens Mildhed og Artighed men hans Digtningens Sødme.

I «Adonis og Venus» gløder Renæssancens og den unge Shakespeares hele friske Sanselighed. Det er et ganske erotisk Digt, og det laa efter de Samtidiges Vidnesbyrd paa enhver letfærdig Kvindes Bord i London.

Digtets Førelse afgiver en Række Anledninger og Paaskud til lystne Situationer og Skildringer: Venus's frugtesløse Kærtegnen af den kyske og kolde Yngling, der i sin pure Ungdommelighed er knibsk som en undselig Kvinde. Hendes Kys, Berøringer og Favntag udmales. Det er som havde en Tizian eller en Rubens anbragt Modeller i ømme Situationer og malt dem snart i én Stilling, snart i en anden. Derefter den yppige Scene, hvor

Adonis's Hingst forlader ham for at løbe Hoppen, der nærmer sig, imøde, og Læren, som Venus vil drage deraf. Nye Scener af forsmaaede Tilnærmelser, saa dristige, at de i vore Dage neppe vilde tilstedes.

Her indføres et Følelses-Element i Udmalingen af Venus's Angst, da Adonis ytrer sin Lyst til Vildsvinejagten. Men herefter følger en ny og glimrende Beskrivelse af den vilde Orne i dens Fart og en yppig men dæmpet Skildring af det nøgne unge Legem besudlet med Blod. Der er en Ild og en Farveglæde deri som i et hundrede Aar ældre Maleri af en italiensk Renæssancemester.

Meget betegnende er her det Indsmigrende, Søde, næsten Lækre i Foredraget, som vel især er Skyld i at Honning er det Ord, der kommer de nærmeste Samtidige paa Læben, naar de tale om hans Diktion. 1795 taler John Weever om Shakespeare med hans Honningtunge, 1797 Francis Meres om hans sødstrømmende og honningtungede Væsen.

Der er virkelig megen Sødme i dette Sprog. Af og til ytrer Ømheden sig med henrivende Styrke. Da Adonis for første Gang i en længere Replik har afvist Venus med Haardhed, svarer hun ham: «Hvad! kan du tale? har du en Tunge? O gid du ikke havde eller jeg ingen Hørelse! Din Sirenestemme tilføjer mig ny Kval. Jeg led

forud ved Synet af dig; nu lider jeg dobbelt. O melodiske Mislyd! o himmelske, barsk klingende Toner, o du Ørets dybtsøde Musik, som slaar Hjertet saa dybt pinefulde Saar!»

Men Stilen frembyder ogsaa talrige Prøver paa de italienske Sprogkunsters Smagløshed: «Hun ønsker, hendes Kinder var Blomsterhaver for at de kunde bedugges af hans Aandes søde Regn». Om hans Smilehuller hedder det: «Disse elskværdige Gruber, disse runde, fortryllende Brønde aabnede deres Mund for at sluge Venus's Tilbøjelighed». Adonis siger: «Min Kærlighed til Kærligheden er blot Kærlighed til at smæde Kærligheden». Venus gennemgaar hvad han er for alle hendes Sanser: «Og hvilket Maaltid vilde du ikke være for Smagssansen, de andre fires Amme og Ernærer! Vilde de ikke ønske, at Festen maatte vare evigt og befale Mistænksomhed at lukke Døren dobbelt til for at ikke Skinsygen, den sure, uvelkomne Gæst, skulde stjæle sig ind og forstyrre Glæden». Smagløsheder som disse er jo heller ikke sjældne i Shakespeares ældre Skuespils Diktion; de svare paa deres Vis til, hvad Svælgen i Rædsler er i Dramer som Titus Andronicus, en endnu uudviklet Kunsts Maniererthed.

Imidlertid, den mægtige Sanselighed er her Forløber for Elskovens Udtryk i «Romeo og Julie» og i Slutningen af «Adonis og Venus» svinger

Shakespeare sig ligesom symbolsk fra Skildringen af den blotte Sansernes Gløden op til Antydning af den Elskov, hvori den kun er et Element, idet han lader Adonis sige: «Elskoven kvæger som Solskin efter Regn, men Vellyst virker som Storm efter Solskin; Elskovs milde Foraar forbliver altid frisk, Vellystens Vinter kommer, før Sommeren er halvt forbi; Elskov overmætter sig ikke, Vellyst dør som en Fraadser; Elskov er Sandhed, Vellyst fuld af Løgne».

Det vilde ganske vist være urimeligt at lægge altfor megen Vægt paa disse dydige Antitheser i dette udydige Digt. Vigtigere er det, at Naturbeskrivelserne, som f. Ex. den af Harens Flugt, her er uforlignelige ved lagttagelsens Sandhed og Finhed, og lærerigt er det at se, hvorledes Shakespeares Stil allerede her nu og da hæver sig til Storhed.

Det sker i Skildringerne af Hestene og af Vildsvinet. Man følge Træk for Træk dette Maleri af Ornen, dens Ryg med de børstede Pigge, der truer, dens ildfulde Øjne, dybt gravende Tryne og korte tykke Nakke.

Det tornede Buskads med vilde Gange
for ham sig skiller ad, som var det bange.

Det er som malet af Snyders paa en Jagtscene, hvor Menneskene skyldes Rubens' Pensel.

Shakespeare synes selv at have havt en Følelse af med hvilket Mesterskab han har malet Hingsten. Thi han bruger de Udtryk, at vilde en Maler overgaa selve Livet, give os Billedet af en Hest, der var mere ved Kunst end andre ved Natur, saa gav han os en Hest som denne, der var lige udmærket ved Skikkelse, ved Mod, ved Farve og ved Gangart. Man føler Shakespeares Naturglæde i en Strofe som denne:

Rund Hov og korte Led og Hovdusk lang,
bredt Bryst, klart Øje, Næsebor saa vide,
kort Øre, lidet Hoved, herlig Gang,
tynd Manke, Hale tyk, blød Hud, stærk Side; —
alt, hvad en Hest bør have, havde den,
kun ej en Rytter paa sin brede Lænd.

Og mesterligt er alle dens Bevægelser malte:

Han sprang og standsed'; rørte sig en Fjer,
igen i Løb afsted han hurtigt sprang.

Man hører Vinden synge i dens vajende Manke og flagrende Hale. Det minder næsten om den pragtfulde Skildring af Hesten i Slutningen af Hjobs Bog: Den sætter af, sluger Vejen med dundrende Drøn osv.

Saa stort er Stilens Omfang i denne lille Shakespeareske Ungdomsdigtning: fra Ovid til det

gamle Testamente, fra Udtryk for en indtil det Kunstlede forfinet Kultur til storladne og simple Udtryk for Naturen.

Maatte «Adonis og Venus» i den foreliggende omhyggelige og smagfulde Oversættelse vække den danske Læseverdens Interesse.

Georg Brandes.

*Til Hans Højvelbaarenhed Henry Wriothesly,
Jarl af Southampton og Baron af Titchfield.*

Deres Højvelbaarenhed!

*Jeg ved ikke, om jeg vil vække Anstød ved at tilegne
Deres Herlighed mine uslebne Vers, eller om jeg vil blive
dadlet, fordi jeg til denne svage Byrde har valgt saa stærk
en Støtte; men hvis det blot maatte behage Deres Naade,
vil jeg betragte det som min største Ros og love at an-
vende alle mine Fritimer til at hædre Dem med et betyde-
ligere Værk. Men hvis min Digterævnnes første Arving viser
sig mislykket, vil jeg beklage, at den har haft saa ædel en
Gudfader, og aldrig mere dyrke saa mager en Jordbund,
frygtende, at den stedse vil yde mig en daarlig Høst. Jeg
overlader den til Deres ærefulde Eftersyn og Deres Naade til
Deres Hjertes Tilfredshed, i det jeg haaber, at denne altid
maa svare til Deres eget Ønske og til Verdens haabefulde
Forventninger.*

Jeg er i al Ærbødighed

Deres Naades

WILLIAM SHAKESPEARE.

Vilia miretur vulgus, mihi flavus Apollo
Pocula Castalia plena ministret aqua.

Qvid.

1. **H**ist Solen med sit Purpur-Ansigt tager
Afsked med graadfuldt Gry, og ud paa Jagt
den rosenkindede Adonis drager;
hans Lyst var Jagt, men Elskov hans Foragt;
hen til ham iler Venus syg i Hu
og taler som en dristig Bejler nu.
2. Hun siger: «Søde Blomst og bedste Mand!
skøn er jeg, trefold mēr man dig dog skuer,
saa Nymfer maa sig græmme; dig, for Sand
mer rød end Roser, hvidere end Duer,
Naturen danned' med sig selv i Kiv;
hun sagde, Verden endtes med dit Liv.
3. Du Under, hør mig, stig af Hesten ned,
ved Sadelbuen bind dens Hoved fast,
og tusind honningsøde Ting jeg ved,
din Gunst med dem belønner jeg i Hast.
Kom, sæt dig ned, her hvisler ingen Slange,
og jeg vil kvæle dig med Kys saa lange.

4. Lad dog ej Læben mættet føle Lede
men stadig hungrig min i Møde flyve,
snart rød, snart hvid kun om Forandring bede,
ti Kys som eet, og eet saa langt som tyve!
At Sommerdagen som en Time gaar,
vor hulde Leg saa vel jo det formaar.»

5. Hans Haand hun greb, der vædedes af Sved,
et Tegn paa Ungdomsstyrke! den kan læge,
den Balsamsalve, bringe Ro og Fred,
Gudinden, skælvende af Elskov, kvæge!
Og ved sin vilde Lyst saa stærk hun bliver,
at kæk hun Drengen ned af Hesten river.

6. En Arm ved Tømmen holdt den raske Ganger,
den anden Drengen; han er vred og sky;
han rødmer i Foragt, thi han forlanger
ej Elskovs Leg; hans Lyst er sløv som Bly;
som Kullets Glød saa rød og hed hun er,
han rød af Skam, men kold i sit Begær.

7. Hun Tømmen, sømbeslagen, flink gør fast
ved knudret Gren, thi Kærlighed har Hast;
da Hesten bunden er, hun uden Rast
dens Rytter lægge vil i Baand og Bast.
Ham, som hun stødes vil, hun baglængs støder,
men med sin Styrke ej til Lyst ham nøder.

8. Naar han faldt om, saa laa hun ogsaa ned,
de læned' sig paa Albu og paa Lænd;
hans Kind hun klapper, og mens han er vred,
hun, stammende i Vellyst, siger: «Skænd,
ja prøv det blot, med Kys jeg da din Mund
forsegle vil, thi kysse bør den kun.»
9. Med sine Taarer søger hun at slukke
hans uberørte Kinders Vredesglød
og med sit gyldne Haar og sine Sukke
at tørre Drengens Kind saa vaad og rød.
Han kalder hende fræk og skamløs, — tys!
det følgende hun myrder med et Kys.
10. Som Ørnen hungrig og af Faste træt
med Næbbet søndrer Kød og Ben og Fjer,
fortærer alt i Hast, til den er mæt,
hvad eller til dens Bytte er ej mer,
hans Pande, Kind og Hage hun med Kys
bestandig dækked', hvor hun endte nys:
11. Han maa det taale vel, men ej han lyder;
hans brudte Aande, himmelsk sød og lind,
naar hendes Ansigt, og med Lyst hun nyder
dens Duft; hun ønsker, at paa hendes Kind
fremvoksed' Blomster som bag Havens Hegn
og duggedes af denne milde Regn.

12. Som Fuglen i et Net hun fanger nu
 Adonis i sin Favn, kan ej ham bøje;
 han kæmper fuld af Skam og vred i Hu,
 og skønnere da ses hans mørke Øje;
 naar Regnen til saa strid en Flod nedstrømmer,
 let da den sine Bredder oversvømmer.
13. Hun beder, beder skønt, thi hendes Tale
 jo i hans skønne Øre stadig lød;
 hans vrede Tanker paa hans Kind sig male,
 snart bleg af Harme, snart af Blusel rød.
 Naar han er rød, saa elsker hun ham mest,
 men hvid han hende tækkes allerbedst.
14. Ej ham, men hende Kærlighed kan tvinge;
 ved sin Gudinde-Haand hun svor den Ed,
 at intet hende fra hans Barm skal bringe,
 før han med hendes Taarer slutter Fred;
 længst disse Taarer hendes Kinder svale,
 eet Kys kan dog den store Gæld betale.
15. Af Voven frem en Silkedykker bryder,
 ser du den, dykker den i samme Stund;
 saa hæver han sit Blik og hende byder,
 hvad hun begærer; men da hendes Mund
 Betaling vilde uden Ophold tage,
 han skjulte Øjet, Læben drog tilbage.

16. Mer end en Vandrer i en Sommer hed
 begærer Vand, nu Tørsten plager hende;
 hun faar ej Hjælp, skønt vel sin Hjælp hun ved,
 i Vand hun bades, Ilden maa dog brænde.
 Hun siger: «Dreng, Flint er dit Hjerte, fy!
 jeg ønsker kun eet Kys; hvorfor saa bly?
17. Den barske Krigens Gud, den Sejervinder,
 hvis stærke Nakke aldrig bøjed' sig,
 der altid har besejret sine Fjender, —
 han bejlede til mig, som jeg til dig.
 Han var min Fange, han mig maatte lyde,
 han bad om det, som jeg dig nu vil byde.
18. Han hængte Hjælm og bulet Skjold og Lanse
 paa mine Altre, lærte ved min Magt
 at smile kaad, at skæmte og at danse;
 den røde Fane holdt han i Foragt
 og skyed' Trommens Lyd saa dyb og streng;
 min Favn hans Valplads var, hans Telt min Seng.
19. Jeg styred' Herskeren, han maatte gaa
 som Fange i mit Rosen-Ledebaand;
 det haarde Staal for ham sig bøje maa,
 han krøb for min Foragt, min hvide Haand.
 Vær ikke stolt og pral ej af din Magt,
 Krigsgudens Hersker for din Fod er lagt!

20. Rør mine Læber med din smukke Mund!
 — skønt fagre ej som dine er' de røde! —
 se ej mod Jord, se mig i Øjet kun,
 hvor Skønhed bor; lad Øjet Øje møde,
 og bør din Læbe da ej min begære?
 vort varme Kys skal fælles Eje være.

21. Hvis derved du dig skammer, luk dit Øje,
 og saa gør jeg, som Nat da Dagen er;
 for tvende holder Elskov Fest; du føje
 min Bøn! og husk, vor Leg jo ingen ser;
 de blaa Violer, som vi ligge paa,
 de sladre ej, de ej vor Færd forstaa.

22. Jeg fristes af din Læbes spæde Vaar;
 skønt end ej moden, kan dog vel du nydes;
 nu er der Tid, men hurtig den forgaar;
 din Skønhed ødes, naar sig selv den ydes;
 ja da, som Blomsten, plukket ej i Tide,
 den hurtig i sig selv maa Døden lide.

23. Hvis jeg var hæslig, rynket, kroget, kold,
 grov, uopdragen, grim i Ord og Røst,
 forsmaaet, udslidt, gnaven, led og gold,
 med dumme Øjne, saftløs, da din Lyst
 med Rette ej paa mig jo burde falde;
 men skyer du den, der dejligst er af alle?

24. Min Pande har ej Rynke, og mit Øje
 er graat og klart og med et herligt Spil;
 min Skønhed vokser, mine Muskler føje
 sig fast og smidigt, Marven er som Ild;
 og trykked' du min Haand saa blød og fin,
 du vilde tro, den smelted' hen i din.

25. Sig til, min Tale skal dit Øre glæde;
 jeg vandre vil paa Græsset som en Fé;
 for dig som Nymfe vil jeg Dansen træde
 med opløst Haar; et Trin du ej skal se.
 Elskov er let som Ild, den synker ej,
 men op til Himmelen den hæver sig.

26. Betragt dog Primlerne, jeg ligger paa;
 som stærke Træer mig svage Blomster bære;
 to Duer trække mig paa Himlen blaa,
 og hurtig er jeg saa, hvor jeg vil være.
 Saa let er Kærlighed, du tror da ej,
 min kære Dreng, den er for tung for dig?

27. Er af dit Ansigt tryllet da dit Bryst?
 Din højre, elsker den din venstre Haand?
 Saa elsk dig selv, da stjæles bort din Lyst,
 da fængsles du i dine egne Baand,
 Narcissus lig, der døde, da han vilde
 sit Billed' kysse i den klare Kilde.

28. Til Lys er Faklen dannet, og det søde
for Smagen er; Juvelen bør man bære;
med Duft og Saft skal Blomsten nye føde,
Sæd avle Sæd, og Skønhed Skønhed nære.
At vokse for sig selv med Sorg vil ende;
selv er du født, din Pligt du burde kende.

29. Hvo bør vel nære sig af Jordens Grøde,
der ej til Gengæld Kræfter ny den bød?
Naturens Love dig til Elskov nøde,
ved den du lever, naar du selv er død;
dit Afkom lever uden Plet og Lyde,
og da du selv jo Døden Trods kan byde.»

30. Den elskovssyge Dronning er i Sved,
thi Skyggen svinder; fra sin Plads den høje
Titanen i sin Middagsdragt saa hed
ned paa dem skuer med sit Lueøje;
at af Adonis styret blev hans Spand,
og han hos Venus dvæled', ønsker han.

31. Adonis, lad i Sind og vred i Øje,
med Blikket skjult bag sine mørke Bryn,
som tætte Dampe tit sig sammenføje
og skjule Himlens Hvælving for vort Syn,
nu siger: «Fy, mig Solens Straaler brænde,
jeg vil herfra, lad denne Snak faa Ende.»

32. Hun siger: «Ak, du unge, barske Mand!
den Grund er slet, ej skal du Varmen føle,
thi jeg vil svække Solens hede Brand
med himmelsk Vind, der skal din Pande køle;
mit Haar skal skygge, og hvis Haarets Hede
dig brænder, mine Taarer da det væde!
33. Den varme Sol, der paa os skinner ned,
jeg værger dig mod den, kun lidt den skader;
den Sol, der gør mig allermest Fortræd,
det er dit Øjes, jeg i den mig bader.
Hvis jeg var dødelig, mig maatte døde
de tvende Sole, der mig gennemgløde.
34. Er du saa haard og kold som Staal og Sten,
ja mer, thi Stenen smuldrer hen ved Væde?
en Kvindes Søn og ved ej, hvilken Men
det er at savne Kærlighedens Glæde?
Saa haard i Sind var dog din Moder ej,
saa havde hun ej skænket Liv til dig.
35. Ved du, hvem du foragter vel og hader?
er min Begæring farefuld for dig?
mon vel et enkelt Kys din Læbe skader?
tal, fagre! fagre Ord, hvis ej, saa ti!
Giv mig eet Kys, og lad mig ikke vente,
du skal faa to tilbage, eet som Rente.

36. Du døde Billed', kolde Sten, til Fryd
for Øjet blot, du skønne Maleri,
du Statue, der bruges kan til Pryd!
ej nogen jordisk Kvinde fødte dig!
en Mand du ligner, kan det dog ej være;
at kysse han behøver ej at lære!»
37. De røde Kinder, hendes Øjes Brand
fortælle, at hun Uret lide maa;
hun tier utaalmelig, thi hun kan,
skønt Elskovs Dommer, selv sin Ret ej faa;
snart græder hun, saa vil hun gerne tale,
men atter Taarer hendes Kinder svale.
38. Sit Hoved ryster hun og saa hans Haand,
ser snart til Jord og snart til ham saa mild,
omslynger ham med Armen som et Baand;
han vil ej bindes saa, men Venus vil;
og naar han kæmper for at slippe fri,
hun sine Liljefingre lukker i.
39. Hun siger: «Da du nu er bunden, kære,
bag denne Skranke, hvid som Elfenben,
vær da min Hjort, saa vil en Park jeg være,
græs der paa Bjærg, i Dale; il derhen,
græs paa min Læbes Høj, er der ej Væde,
søg ned i Dalen, der dig Kilder glæde!

40. Ja, der er nok, der kan dit Hjerte glæde,
 de runde Høje; Krattet ru og sort,
 der kan beskærme dig mod Regn og Væde;
 og Græs og høje Sletter; ej du bort
 skal jages, var end tusind Hunde der;
 vær saa min Hjort, da slig en Park jeg er.»

41. Adonis smiler nu som i Foragt
 med runde Smilehuller i sin Kind;
 dem danned' Elskov for at blive lagt,
 hvis selv han dræbes, i det Gravsted ind;
 han ved, der lever Elskov stadig end,
 der kaldes han til Live frem igen.

42. De Trylle-Brøndes runde Munde blide
 sig aabne, sluge hendes Kærlighed;
 for vidløs nu hun ej om Vid kan vide;
 hvi tvende Slag? ved eet hun Døden led.
 Dig, Dronning, overvandt din egen Magt,
 en Kind, der smiler mod dig i Foragt!

43. Hvad skal hun gøre, og hvad skal hun sige?
 paa Ord hun fattig er, paa Smerte rig;
 bort Tiden svandt, han vil fra hende vige,
 vil sig for hendes Arme gøre fri.
 Hun raaber: «Vis mig Naade, føl dog Anger!»
 han springer bort og iler til sin Ganger.

44. En Hoppe, ung og stolt, fra Nabokrattet
den Ganger saa, der trampede i Jord,
og vælig, kraftig, ej af Arbejd' mattet,
med Vrinsken fnysende hun mod ham for.
Den stærke Ganger river Baandet sønder,
og hurtig han sig hen til Hoppen skynder.
45. Han springer, vrinsker, brydende sin Gjord;
hans haarde Hove slaa og saare Jorden;
i den han præger sine Fødders Spor;
dens hule Skød en Genlyd gav som Torden;
hans Tænder knuse Jærn, han agter ringe
det, der ham selv betvang, vil det betvinge.
46. Han spidser Øren, Manken opad vender,
mens før den flettet hang paa Brystet ned;
hans Næsebor inddrikker Luft og sender
den ud som Dampen fra en Ovn saa hed;
i Harme Øjet gnistrer som en Ild,
hans Mod det viser og hans Attraa vild.
47. Snart traver han, som om hvert Skridt han tæller,
i rolig Majestæt, saa skøn og stærk;
saa stejler han og springer og fortæller
saaledes Hoppen: «Se blot hid, bemærk
min Styrke! dette gør jeg blot for dig!
Jeg ønsker kun, at du skal se paa mig!»

48. Hans Rytters yrede Ord bestandig lyder,
 men aldrig ænser han, hvad han har sagt;
 for ham nu Sporen intet mer betyder,
 ej Skaberak, ej Ridetøjets Pragt;
 han hende ser, der tændte Elskovs Lue,
 ham intet andet synes værdt at skue.
49. Som naar en Maler Livet Trods vil byde
 og tegner en saa dejlig, velskabt Hest,
 at ej Naturen kan dens lige yde;
 — det levende er skønt, det døde bedst; —
 saa denne Hest i Skabning, Farve, Haar
 og Ben og Gang langt andre overgaar.
50. Rund Hov og korte Led og Hovdusk lang,
 bredt Bryst, klart Øje, Næsebor saa vide,
 kort Øre, lidet Hoved, herlig Gang,
 tynd Manke, Hale tyk, blød Hud, stærk Side; —
 alt, hvad en Hest bør have, havde den,
 kun ej en Rytter paa sin brede Lænd.
51. Han sprang og standsed'; rørte sig en Fjer,
 igen i Løb afsted han hurtigt sprang;
 dog, om det Løb og ej en Flyven er,
 man ej bestemme kan, thi Vinden sang
 i Hale og i Manke; Haaret svinger
 og viftes rundt som fjerbeklædte Vinger.

52. Mod Hoppen vrinsker han, og hun ham svarer;
 hans Sind hun kender, af hans Bejlen stolt,
 paa Kvindens Vis, for Kærtegn hun sig varer,
 den Elskov haaner, som hun selv har voldt.
 Hun bort ham sparker og med Hoven slaar,
 han hende at formilde ej formaar.

53. Sørgmodig, utilfreds han med sin Hale
 nu om sig slaar, og, en Fjervifte lig,
 hans hede Bag den skygge kan og svale;
 han bider Fluer i sit Raseri.
 Nu hun hans Vrede let formaar at stille
 ved venlig Adfærd og ved Kærtegn milde.

54. Vred gaar Adonis rundt for ham at fange;
 den utilredne Hoppe da afsted
 sig skinsyg skynder ind i Skovens Gange,
 og Hesten iler for at komme med;
 som rasende den sig i Skoven dølger;
 de ile fra den Krageflok, der følger.

55. Han sidder ned, opsvulmet af at jage,
 og bander Hesten, vild i voldsom Id;
 den elskovssyge Elskovsdronning fage
 kan søge selv sin Ret i gunstig Tid.
 Man siger, Elskov led trefoldig Nød,
 naar Tungen ej den Hjælp og Bistand bød.

56. Tildækket Ild med større Hede brænder,
 og mægtig svulmer op en stemmet Flod;
 værst er den skjulte Sorg, som ingen kender,
 ved Ord paa Elskovs Flamme raades Bod;
 men tier Hjertets Talsmand, svagt og træt,
 fortvivlet ej det vinde kan sin Ret.
57. Som Kulild svag ved Blæsen atter brænder,
 han, da hun kommer, blusser op i Glød;
 mod Jorden han forvirret Blikket sender,
 med Hatten skjuler han sin Pande rød.
 At hun er nær, han derpaa aldrig agter,
 thi med Foragt han hende jo betragter.
58. Se, hvor hun sniger sig med List og Læmpe
 til Drengen hen; se, hvor paa hendes Kind
 bestandig rødt og hvidt om Sejren kæmpe;
 se, hvilken Strid der er i hendes Sind!
 Den blege Kind saa hastig bliver rød,
 som Skyen kløves kan af Lynets Glød.
59. Som ydmyg Elsker ned hun hos ham knæler;
 hun løfter med sin fagre Haand hans Hat;
 den anden bløde Haand sig sagte stjæler
 hen til hans fagre Kind saa blød og glat.
 Hans Kind kan ligned ved nyfalden Sne,
 hvor lettest Trin er tydeligt at se.

60. O Kamp med Blikke! Hendes Øje maa
 hans Øje søge idelig i Bøn;
 hans hendes ser, som om det ej det saa;
 hans spotter hendes Øjes Bejlen skøn;
 og hendes Graad er Skuespillets Kor,
 men Øjets Regn ledsages ej af Ord.

61. Hans Haand hun griber, og som Elfenben
 i Alabasterbaand, som Liljen inde
 i Sneens Fængsel, nu saa hvid en Ven
 omslutter kæmpende saa hvid en Fjende;
 med Lyst, med Ulyst man i Kamp dem skuer,
 som om de næbbedes lig hvide Duer.

62. Og Tankens Redskab røres atter nu:
 «Du skønneste, der her paa Jorden gaar!
 Gid du var mig, og gid jeg var som du,
 mit Bryst som dit, og i din Barm mit Saar!
 Da for et kærligt Blik jeg Hjælp dig bød,
 selv om dig læge kunde blot min Død.»

63. «Tryk ej min Haand, giv hid!» saa lød hans Røst;
 hun siger: «Ja, men giv mig da mit Hjerte,
 og straks, at staalsat af dit haarde Bryst
 det bliver ej, og ej kan føle Smerte;
 da vil jeg høre Elskovs Suk med Lyst;
 dit Hjerte mit har hærdet i dit Bryst.»

64. Han raaber: «Slip mig nu og lad mig gaa;
 min Hest er borte, Dagens Glæde svandt;
 for din Skyld efter den jeg lede maa,
 gaa bort herfra, her er ej Tid til Tant.
 At skille Hingst og Hoppe er min Hu
 og al min Omsorg kun, saa slip mig nu!»
65. Hun svarer: «Rettelig din Ganger bød
 velkommen nys Begærets varme Lyst,
 thi svale bør du Elskovs hede Glød,
 hvis ej, fortærer den dit eget Bryst;
 at Hesten løb, bør ej forundre dig:
 Havet har Grænser, det har Attraa ej.
66. Til Træet med den svage Lædertømme
 han som en ussel Krikke bunden stod,
 saa da et Maal for sine unge Drømme,
 hans Lydighed og Fromhed ham forlod;
 fluks Ryg og Bryst og Mund han gjorde fri,
 han kasted' Tømmen af i Raseri.
67. Hvem ser med graadigt Øje vel sin kære,
 mer hvid end Sengens hvide Lagen-Pryd,
 og vil saa sløv, saa svag og frygtsom være,
 at unde Øjet kun en saadan Fryd?
 Paa den hans Legem fuldt maa Fordring gøre;
 hvem tør i Kulden ej ved Ilden røre?

68. Min kære Dreng, jeg maa din Ganger god
 undskylde, vel af den du burde lære
 at given Glæde tage smukt imod;
 var jeg end stum, lad den dit Mønster være!
 O lær at elske, det er ikke svært,
 og aldrig glemmes det, naar det er lært!»

69. «Ej Elskovs Lyst jeg kender, vil det ej;
 var den en Orne, vilde den jeg bede;
 dens Skyld er stor, den passer ej for mig;
 min Lyst til Lyst er Lyst til den at smæde;
 thi jeg har hørt, den er et Liv i Død;
 den ler og græder samme Stund i Nød.

70. Hvo vandrer om i en ufærdig Dragt?
 Før Knoppens spæde Blade foldes ud,
 berør den ej, saa øder du dens Pragt,
 saa visner uden Værd det unge Skud!
 Maa Føllet alt for tidlig Marken dyrke,
 da vil det aldrig naa sin fulde Styrke.

71. Min Haand er øm, giv Slip og lad mig gaa,
 thi denne tomme Snak kan intet baade;
 mit Hjertes Fæstning ej sig lader slaa
 og beder ej i Elskovskamp om Naade;
 et Hjerte koldt besejres ingen Sinde
 ved Smigerord, mens falske Taarer rinde!»

72. Hun siger: «Hvad, saa kan du altsaa tale!
 Gid jeg ej havde hørt din Stemmes Klang!
 Den vækker gamle Sorger op af Dvale,
 forførende som en Sirenes Sang,
 skøn Mislyd, himmelsk Sang, men barsk og haard,
 Musik for Øret, Hjertets dybe Saar.
73. Hvis jeg var blind, saa elsked' dog mit Øre
 din indre Skønhed, som ej skues kan;
 hvis jeg var døv, saa vilde dog mig røre
 din ydre Skønhed; ja, jeg ved for Sand,
 hvis ej jeg kunde se og høre ej,
 blot ved at føle dig jeg elsked' dig!
74. Ja, om de trende Sanser ud var slukte,
 ja, om jeg end var døv og lam og blind,
 saa vilde, dersom blot jeg kunde lugte,
 sig Elskov liste dog i Hjertet ind;
 thi naar din Ansigts-Perses Duft mig møder,
 da vellugtsvanger Aande Elskov føder!
75. For Smagen, Amme for de andre Sanser,
 du vilde være som en herlig Fest;
 de ønske alle, at den aldrig standser,
 mistænksomt laase de for hver en Gæst;
 Skinsygen maa jo ej derind sig snige;
 saa vilde Festens glade Lykke vige.»

76. Nu aabnes atter, Porten rosenrød,
 der honningsød er for hans Tale Vej;
 den ligner Morg'nen rød, der varsler Nød,
 der melder Storm og Skibbrud, medens sig
 for Regnskyl Hyrden og hans Hjord maa skjule,
 og sørge maa de vævre Himlens Fugle.
77. Det Varsel ser hun, dets Betydning kender;
 som Vinden lægger sig før Regnens Fald,
 som Ulven, før den hyler, viser Tænder,
 som Bøssebuglen, naar den dræbe skal,
 som Bærret sønderbrydes, før det pletter,
 hans Mening, før han taler, straks hun gætter.
78. Hun falder om, da Blikket hende naar,
 thi Blikke Elskov dræbe, genopbygge:
 et Smil kan læge barske Øjnes Saar;
 held den, der misted' alt og vandt slig Lykke!
 Den uerfarne Dreng tror, hun er død,
 og hendes blege Kind han klapper rød.
79. Hans Plan, at sætte hende strengt i Rette,
 er strandet nu paa hendes kloge List;
 snu Elskov er, den ej sig lader trætte,
 dens Vid den Forsvar yde kan forvist!
 Som dræbt paa Græsset ligger hun; han stræber
 at aande Livet ind paa hendes Læber.

80. Han bøjer Næsen, klapper hendes Kind
 og Puls og Fingre, gnider hendes Læbe;
 han har jo voldt, ukærlig, haard i Sind
 den Sorg; at læge nu han vel maa stræbe;
 han hende kysser; hun sig ej vil røre,
 at stadig han det samme maatte gøre.

81. Til Dag forandres hendes Sorgens Nat,
 og svag hun hæver sine Vindver tvende,
 som Solen, naar i Pragt den vækker brat
 det lyse Gry for Liv vor Jord at sende;
 ja, som den fagre Sol kan Himlen pryde,
 Lys hendes Ansigt hendes Øjne yde.

82. De nu mod hans skægløse Ansigt skinne,
 som om af det de laante deres Glans;
 saa klare Lamper var der ingen Sinde
 som disse fire Øjne; Vreden hans
 formørker, hendes bag en Taare klar,
 de ligne Maanen, set i Søens Glar.

83. «Er jeg paa Jord, i Vand, i Luft, i Ild?»
 hun siger; «er det Daggry eller Nat?
 Hvad ønsker jeg? mon gerne dø jeg vil?
 mon jeg begærer Livets skønne Skat?
 Jeg leved', Livet maa i Dødsfrygt græde,
 jeg døde, Døden var som Livets Glæde!

84. Du Drabsmand, dræb mig atter, thi dit Øje
 har lært at haane i saa streng en Skole,
 dit Hjerte der var Lærer; vel med Føje
 mit Hjerte døde; mine Øjnes Sole
 var' slukte end, ej leded' deres Dronning;
 dem hjælp i Medynk dine Læbers Honning.

85. De eje længe deres Lægekraft;
 ej deres Dragt i fint Karmin de slide;
 de miste aldrig deres friske Saft,
 de dræbe Smitte, hjælpe dem, der lide!
 Og spaar en Stjernetyder Død og Vaande,
 gid den da hurtig flygte for din Aande!

86. I min din Læbes Segl du præged' mild;
 jeg Handel slutte kan og ej forhale
 Forsegling nu; mig selv jeg sælge vil,
 med Adfærd skøn du købe og betale!
 Min Læbe, rød som Voks, dit Segl sæt i,
 naar Købet sker, at ej man skuffer dig!

87. Mit Hjerte tusind Kærtegn købte nys;
 betal dem, naar du vil, og eet for eet;
 hvad er for dig da vel ti hundred Kys?
 de tælles hurtig, svinde rask og let!
 Fordobledes end Gælden ved Forhaling,
 to tusind Kys var dog en let Betaling.»

88. Han kvad: «Er du til mig i Elskovsgæld,
 min Kulde maal med mine unge Aar,
 og kend mig ej, før jeg mig kender selv;
 den spæde Yngel Fiskeren forsmaar,
 den modne Blomme falder, sur i Smag
 er den, du plukker før dens Modningsdag.
89. Se, Verdens Trøster er i Vesten nede;
 hans hede, tunge Arbejdsdag er endt;
 Natuglen skriger, Fuglen søger Rede,
 og Faaret til sin Fold er hjemad vendt;
 den mørke Sky har dækket Himlen brat,
 nu bør vi skilles, sige smukt Godnat!
90. Ja, lad og skilles ad med et Godnat,
 til Afsked da jeg dig et Kys vil give.»
 «Godnat,» hun siger da, og derpaa brat
 hun ham omfavner, og man ser dem blive
 som eet, mens Kysset, sødt som Honning, nydes,
 mens Afskedslønnen hendes Læber ydes.
91. Tilsidst han kan ej aande mer og drager
 sin Mund tilbage, en Koral saa rød;
 dens Smag er sød, hvor meget end hun tager,
 dog Læben tørster som i Tørkens Nød;
 hun Savn, han Lede føler; sine Læber,
 mens de til Jorden faldt, til hans hun klæber.

92. Nu hendes Attraa vil sit Bytte nyde;
 hun graadig er som Fjældets vilde Jærv;
 hans Læber Sejerherrens nu maa lyde,
 betale Løsesum til sidste Skærv;
 hun tømme vil hans Læbers rige Skat,
 som Gribben røve i den tavse Nat.
93. Hun raser blindt, mens hun i lange Drag
 sig glæder ved sit Rov, ved Byttets Sødme;
 Fornuftens Flugt og hendes Æres Vrag,
 alt glemmes nu som Skammens dybe Rødme;
 vildt hidser Lysten hendes Kraft og Mod,
 i Kinden koger hendes hede Blod.
94. Varm, svag og træt i hendes Favnetag
 han gør ej Modstand mer, han rolig lyder;
 han ligner Hjorten, efter Jagten svag,
 uartigt Barn, der tier, naar man byder
 det Kys og Klap; en Fugl i Fængslets Baand,
 der tæmmes ved at gaa fra Haand til Haand.
95. Det haarde Voks du hurtig dog vil finde
 saa blødt, at det kan præges ganske let;
 er Haabet ringe; vov kun, du vil vinde;
 i Elskov er Forlov jo mer end Ret;
 en Kryster bleg den ligner ej, den gløder
 i større Styrke, naar den Modstand møder.

96. Vredt var hans Blik, hun vilde ej forsage,
 hun vandt, hans Læbers Nektar har hun smagt;
 ej barske Ord en Elsker bort maa jage;
 pluk Rosen, staar saa Tjørnen end paa Vagt!
 Vel tyve Laase Kærlighed bør bryde
 for ved den fangne Skønhed sig at fryde.

97. Hun kan ej holde ham, thi bort han higer;
 den arme Daare beder om at gaa;
 hun byder ham Farvel, og hun ham siger,
 at hendes Hjerte skal han passe paa;
 det, siger hun, ved Amors Pile stinde,
 han bærer med, i Brystet lukket inde.

98. «I Sorg,» hun siger, «denne Nat vil svinde;
 mit syge Hjerte bringer Øjet Bud,
 at det skal vaage; men kan dig jeg finde
 i Morgen, du min Elskovs Herre prud?»
 Han siger nej, thi da han ud vil drage
 med sine Venner for at Ornen jage:

99. «At Ornen jage!» Nu, som Rosen rød
 af Lærred dækkes, hurtig Kinden blegner;
 hun skælver ved hans Ord, og Armen blød
 hans Hals omslynger, og til Jord hun segner;
 han hendes Armes Aag uvilligt lød;
 paa Ryggen laa hun, han paa hendes Skød.

100. Hun er paa Elskovs Kampplads; Helten sidder
bereden op til hed Turnerings-Dyst,
men det er Skinkamp; bør den gæve Ridder
sin Hest ej tringe? Sorg hun faar for Lyst;
som Tantalus hun lider eller mer;
Elysium hun var jo ganske nær.

101. Som Fuglens Øje, men ej Kroen mættes,
naar Billed-Druer skuffende den ser,
vansmægter hun og af sit Uheld trættes,
som stakkels Fugle ved de malte Bær;
den varme Lyst, han mangler, ej hun kan
ved stadig Kyssen tænde op i Brand.

102. Forgæves, Dronning, Kampen er jo endt;
du alt har prøvet, ej det nytted' dig;
en større Løn du havde vel fortjent;
nu elsker Elskov, men hun elskes ej!
Han siger: «Stands, jeg knuses, lad mig gaa!
du har ej Ret til mig at fængsle saa!»

103. Hun siger: «Fri du var alt, du min kære,
hvis ej det sidste Ord du havde sagt;
du uerfarne, tag dog mod min Lære,
gaa med din Lanse ej paa Ornejagt!
Bestandig hvæsser Ornen jo sin Tand,
en Slagter, der vil dræbe, ligner han.

104. Hans grove Børster stedse Fjenden true;
 hans Tryne graver Grave, hvor han gaar;
 som en Sankthansorm er hans Øjnes Lue,
 naar vred til Kamp og Strid han rustet staar;
 da, hvad han finder paa sin Vej, han slaar,
 hans Tand det flænger med et Dødens Saar.

105. Med Børster væbnet er hans stærke Side,
 og gennem den dit Spyd ej trænge kan;
 let vil det af hans tykke Nakke glide;
 mod Løven kæk og frygtløs kæmper han;
 det tornede Buskads med vilde Gange
 for ham sig skiller ad, som var det bange.

106. Han skatter ej dit Ansigt, som med Føje
 beundrende jeg skuer; han forsmaar
 blød Haand, sød Læbe og krystalklart Øje,
 hvis Skønhed med Forundring Verden slaar.
 O, hvilken Gru! var du i Ornens Magt,
 som Engen blev din Skønhed ødelagt.

107. Fæl er hans Hule, lad ham dvæle der,
 søg ej ham op, thi det vil bringe Fare;
 grim er han, han er ej din Skønhed værd,
 følg nu et Venneraad, tag dig i Vare!
 Ved Ornens Navn, bekymret for dit Held,
 af Frygt jeg skælved', ja du saa det vel.

108. Blev ej mit Ansigt hvidt? blev ej jeg svag,
 faldt om, mens Frygten lured' i mit Øje?
 fornemmer du mit Hjertes vilde Slag?
 det bæver uden Hvile og med Føje
 som Jordskælv i mit Bryst; du vel det ved,
 du ligger paa mit Bryst og skælver med!

109. Skinsygen jo, hvor Elskov hersker, bringer
 som Kærlighedens Skildvagt Ufred, Nød;
 dens Raab om Drab i Fredens Timer klinger,
 med falsk Allarm fortæller den om Død;
 som Vandet slukker Ild den Elskov øder,
 dens hede Ønsker svaler den og døder.

110. Som Kræft den hærger Elskovs unge Vaar,
 den bringer Ufred, bringer Kiv og Strid;
 snart Sandhed melder den, og snart den gaar
 med løse Rygter, føder Had og Nid;
 mit Hjerte rammer den, og i mit Øre
 den hvisker, snart jeg om din Død skal høre.

111. Et Billede den for mit Øje maler:
 jeg ser dig ligge under Ornens Fod;
 hans Tænder bringe dig de værste Kvaler;
 besudlet er du med det røde Blod,
 der drypper paa de friske Blomster ned;
 de bøje Hovedet i Kval derved.

112. Og vel mig dette Billed' maatte nøde
 til stærkt at skælte, mens jeg angst dig saa;
 ved Tanken maa mit svage Hjerte bløde,
 og Frygten hurtig lærer det at spaa:
 du dræbes skal, og jeg bestandig lide,
 hvis du i Morgen vil med Ornen stride!

113. Jag ej i Morgen, men om dog du vil,
 hids Koblet da imod den raske Hare,
 mod Ræven, der saa listig er og snild,
 mod Hjorten, der for Mødet vil sig vare;
 jag disse fejge Dyr paa Mark, i Lunde,
 jag dem til Hest med dine flinke Hunde.

114. Nærsynet Haren er, men hvor det Skind
 kan løbe, naar den raske Hunde jage!
 mer hurtig er den end den vilde Vind;
 paa Kryds og tværs og fremad og tilbage
 som i en Labyrint dens Veje gaa;
 ej let dens Fjender deres Bytte naa.

115. At Hundene, de snedige, maa miste
 dens Spor, blandt Faar den skjuler sig saa snild;
 at de maa tie, vil den ind sig liste
 blandt gravende Kaniner, og den vil
 sig saa blandt Hjorte gemme, klog i Fare;
 dens Vid i Angest tit den kan forsvare.

116. Dens Lugt med andres blandes; alle Vinde
 den sprede, og i Tvivl de Hunde staa;
 de gø ej mer, men stræbe blot at finde
 dens kolde Spor, og hvis de det formaa,
 saa gø de, medens Ekko svarer svagt,
 som var i Himlen der en anden Jagt.

117. Men Morten sig paa sine Bagben støtter;
 paa Højen staar han, med sit lange Øre
 til sine Fjenders Støj han stadig lytter;
 nu kan han atter Koblets Halsen høre.
 Hans Kval da ligner, dræbende og lang,
 en dødssyg, der har hørt Ligklokkens Klang.

118. Den Stakkel, vaad af Dug, frem og tilbage
 nu løber, snart mod Nord og snart mod Syd;
 hans trætte Ben de skarpe Tjørne plage,
 han standser ved en Skygge, ved en Lyd.
 Paa Nød og Sorg saa mange stadig træde,
 og ingen vil husvale dem, der græde.

119. Lig rolig, hør mig, husk, hvad jeg har sagt!
 strid ej imod, din Kamp dig nytter ej!
 for at du hade maa den Ornejagt
 jeg leger dydig og formaner dig;
 hint bruger her, anvender dette der;
 hver Sorg jo Kærligheden velkendt er.

120. Hvor standsed jeg?» «Ja, jeg er lige glad,»
 han svarer, «slip mig, bedst da Talen ender;
 nu lider Natten.» «Ja, hvad saa, sig, hvad?»
 Han svarer: «Paa mig vente mine Venner,
 og det er Nat, og let jeg da vil falde.»
 «Ved Nat,» hun svarer, «Lyst ser bedst af alle.

121. Men falder du, saa tænk, at Jorden, Ven!
 din Gang besnærer, Kys at stjæle stræber;
 rigt Rov til Tyve gør de bedste Mænd;
 Diana, kold og kysk, af dine Læber
 dog fristes, og for ej at kysse dig
 og bryde Eden, nu hun skjuler sig.

122. Sit Sølverskin hun saa bag Skyens Slør
 har dækket, Mørke over Jorden bragt;
 Forræder-Straf Naturen lide bør;
 den har jo stjaalet Guders Form og Pragt;
 at gudeskøn du Solen overstraale
 og hende skæmme kan, hun ej vil taale.

123. Hun Parcerne har lejet til at kæmpe;
 Naturens bedste Værk faar aldrig Fred;
 med Skønhed Svaghed blande de og dæmpe
 dets Herlighed med Mangel og Fortræd;
 det træller under Sorgers Tyranni,
 Elendighed og Uheld idelig.

124. Hed Feber, Febren kold, saa bleg og mat,
 Pest, Livets Gift, og Raseri og Lede,
 den Sygdom, der kan æde Marven brat
 og Svaghed føde ved at Blodet hede,
 det Forbund svor, — med Bylder, Sorg og Plager, —
 Naturens Død, der skabte dig saa fager.

125. Ved blot at kæmpe et Minut saa kort
 den mindste Sygdom kan din Skønhed øde;
 den Ynde, Farve, Duft da svinder bort,
 som bragte alles Hjerter til at gløde;
 som Bjærgets Sne i Middagssolen svinder,
 Sygdommen let og snart dem overvinder.

126. Den golde Kyskhed, Nonner, der er' nok
 sig selv, de elskovsløse Vestalinder,
 der bringe Jorden Dyrtid, saa dens Flok
 af Døtre og af Sønner brat forsvinder,
 byd gavmild Trods: at Verden Lys beskære
 ved Nat sin Olie Lampen maa fortære.

127. Dit Legem er jo som en graadig Grav,
 dit Afkom end det binder i sin Favn;
 vel kan paa Tid og Liv det gøre Krav;
 skal Mørket dække det i evigt Savn?
 Da vil dig Verden møde med Foragt,
 stolt du et fagert Haab har ødelagt.

128. Selvmord og Borgerkrig, den grumme Fader,
 der slagter, kold i Hu, sin egen Søn,
 alt det du ligner, naar du Elskov hader;
 du dræbes i dig selv, du Dreng saa skøn;
 den skjulte Skat af Rust er snarlig fuld,
 men' udlaant Guld frembringer atter Guld.»

129. Adonis siger: «Vil du evig blive
 ved dette tomme Emne, denne Drøm?
 forgæves jeg mit Kys har maattet give;
 din Kamp er frugtløs mod den stride Strøm;
 ved Attraas Amme, denne mørke Nat,
 jo mer du taler, er du mig forhad!

130. Gav end dig Elskov tyve tusind Tunger,
 og hver af dem mer rørende end din,
 fortryllende, som naar Sirenen sjunger,
 bort bares deres Røst af Storm og Vind.
 Mit Hjerte i mit Øre staar i Vaaben,
 for falske Toner er ej Døren aaben.

131. Thi kom forførende den Harmoni
 ind i mit Bryst, for Ro den bragte Jammer;
 mit lille Hjertes Fred var da forbi,
 ej fik det Hvile i sit Sovekammer.
 Nej, Dronning, Ufred vil det ej begære;
 det sover trygt, mens det maa ene være.

132. Din hele Tale er min Dadel værd;
 jævn er den Sti, der vil i Fare havne;
 ej Elskov hader jeg; din Elskovsfærd
 er mig forhad: at hver en fremmed favne.
 Det er for Afkom! Da Fornuftens Røst
 som Kobler tjene maa en skændig Lyst.
133. Kald det ej Elskov, den i Himlen dvæler,
 og Vellyst ranet har paa Jord dens Navn;
 den friske Skønhed den formummet stjæler,
 tyrannisk trykker i sin hede Favn,
 besmitter, røver, pletter, skænder, døder,
 som Ormen snart de spæde Blade øder.
134. Sol efter Regn — saa kvæger Kærlighed;
 men Vellyst — efter Solskin Stormens Bølger!
 Mens Elskovs milde Vaar vil vare ved,
 paa stakket Sommer Lystens Vinter følger;
 ej Elskov dør som Lyst i Fraadseri;
 sand Elskov er, Lyst fuld af Løgn og Svig.
135. Mer kunde siges, men nu vil jeg tie;
 Teksten er gammel, Taleren for ung;
 i Alvor, her jeg vil ej længer bie,
 jeg skammer mig, jeg er i Sindet tung;
 mit Øre fejled', det har hørt til Ende
 saa kaade Ord, til Straf sig selv det brænde.»

136. Han iler bort, han flyer fra hendes Bryst,
 skønt hun ham sødt med fagre Arme favner;
 paa Ryggen ligger hun, mens hendes Lyst
 hen over Sletten løber; hun ham savner
 i Sorg og Kval; som Himlens lyse Stjerner
 fra Skyen, han fra hendes Blik sig fjerner.

137. Mod ham hun ser, som naar paa Havets Strand
 en Ven Farvel sin Fælle byde maa;
 til Voven Synet fjerner, dvæler han,
 til Himlens Skyer Bølgens Toppe naa;
 saa hendes Øjnes Glæde Natten dækker,
 sin Kaabe, sort som Beg, den om ham lægger.

138. Nu har hun mistet Lyset paa sin Vej;
 hun som den Vandringsmand maa gaa i Blinde,
 hvis Lygte slukkes, saa han længer ej
 i vildsom Skov sin mørke Sti kan finde;
 forundret er hun og i Sind saa mod
 som den, hvis Ædelsten faldt i en Flod.

139. Hun slaar sit Bryst, det stønner dybt i Kval
 og hele hendes Legeme gentager
 de dybe Sorgers Røst, og uden Tal
 er hendes Veraab, hendes dybe Klager;
 men Luften hendes Nødraab med sig bar,
 og Ekko yded' tyvefoldigt Svar.

140. Hun hører det, med sorgfuld Melodi
 en Sang paa Læben fødes, der fortæller
 om Elskov, viis i Daarskab, der gør lig
 et Barn den gamle, mens den unge træller;
 den Alvorssang hun slutter af med Klage,
 og Ekko kaster hendes Ord tilbage.
141. Og Natten svandt ved denne lange Sang;
 en Elskovstime er jo lang, skønt kort
 den synes elskende, der føle Trang
 til slig en Stund, men andre flygte bort;
 de indholdsrige Kvad, der skulde røre
 hvert Bryst, dem ingen vil til Ende høre.
142. En Tone-Flok som Snyltegæster har
 til Natte-Selskab hun; som skingert lyder
 ved hver Bestilling fluks en Skaffers Svar,
 den Sindets vilde Luner Bifald yder.
 Hun siger: «dig», de svare alle: «dig»,
 hun siger: «nej», de svare alle: «nej».
143. Se, Lærken efter Hvilens Fred og Lyst
 fra fugtig Rede steg mod Himlens Slot
 og vækked' Gryet, fra hvis Sølvbryst
 sig Solen hæver, Dagens unge Drot;
 paa Cedre og paa Høje ned han skuer;
 som Guld de straale i hans røde Luer.

144. Ham Venus hilser med et skønt Godmorgen:
 «Du klare Gud, alt Lys maa hylde dig,
 hver Lampe, Stjernerne paa Himmelborgen
 du laaner Glans og Skin paa deres Vej!
 dig kunde laane Lys, som du til Kloder,
 en Søn, der diet har en jordisk Moder.»
145. Saa ind hun haster i en Myrtelund;
 vil ingen Bud om ham til hende bære?
 Hun lytter for at høre Horn og Hund;
 bort Gryet svandt, hvor dvæler hendes kære?
 Og nu hun hører Hornets muntre Klang,
 mod det hun vender da sin rappe Gang.
146. I Løbet Buskene paa hendes Vej
 greb hendes Hals, om hendes Laar sig slynged'
 og kyssed' Læben, men hun standsed' ej,
 brød voldsomt løs fra deres Favn, der tynged',
 som Daaen, pint af Mælken, løber brat
 hen til sin Kalv, skjult i det mørke Krat.
147. Saa skræmmes hun som den, der ser en Slange,
 der ved hans Fod i Bugt sig krummer stygt;
 saaledes staar hun skælvende og bange;
 hun hører Hundene, der gø i Frygt,
 og hendes Sanser skræmmes, hendes Tanker
 forvirres, medens Hjertet voldsomt banker.

148. Hun ved jo nu, det er en farlig Jagt,
 en Kamp mod Bjørn, mod Orne eller Løve;
 Adonis' Hunde gø jo saa forsagt,
 paa samme Sted de frygtsomt alle tøve;
 de strides om, hvem først vel an skal binde
 med slig en grusom, stærk og farlig Fjende.
149. I hendes Øre lyder Skriget stygt;
 det trænger ind og hendes Hjerte skrækker,
 betager det med Tvivl og blodløs Frygt;
 det hvert et Ledemod med Kulde svækker,
 som Stridsmænd, der, naar deres Høvding svigter,
 bestandig fejgt forglemme deres Pligter.
150. Hun skælver stærkt, og hver en Sans er skræmmet;
 nu hun dem trøster, siger, at de trygt
 sig glæde maa; de uden Grund sig græmmed',
 barnagtigt fejled' de i Angst og Frygt;
 nu ej de skælve maa og frygte mer;
 men da, ved dette Ord, hun Ornen ser.
151. Hans Mund i Fraade staar, og hvidt og rødt
 om den sig blandet har som Mælk og Blod;
 paa ny har Frygten hendes Mod forødt;
 forvirret løber hun; den lette Fod
 dog standser snart, som om med strenge Ord
 hun Ornen vilde dadle nu for Mord.

152. Hun lunefuld vel tusind Veje gaar,
 tilbage ad den een Gang traadte Sti;
 snart iler hun, og snart hun stille staar,
 saa en beruset Hjernes Adfærd lig,
 der ubevidst en Tanke-Vrimmel føder,
 der intet gør, skønt den af Daadstrang gløder.
153. En Hund hun finder i det tætte Krat;
 det trætte Dyr hun om dets Herre spørger;
 sit Saar med hæsleg Giftsved træt og mat
 en anden slikker, selv sin Kur besørger;
 en tredje hyler helt bedrøvelig,
 besvarer hendes Tale med et Skrig.
154. Den tier, og et Dyr med Hængemund,
 sort, hæslegt, i den store Sørgekare
 mod Himlen hyler højt i samme Stund;
 de andre Hunde fluks dets Skrig besvare;
 de blødende mod Jorden Halen føre,
 de ryste og det sønderbidte Øre.
155. Som Spøgelser og Jærtegn Verden skræmme,
 mens den forbavset slige Undre ser
 og tror, at disse Syner Varsler gemme,
 forfærdes Venus, ej hun aander mer;
 tilsidst sin Tavshed med et Suk hun brød,
 og saa hun taled' til den grumme Død:

156. «Tyran og Jordorm med dit Smil det fæle,
 du grimme, magre Elskovs Avindsmand!
 sig, vover du hans Aandedræt at stjæle,
 hans Skønhed øde? ved du ej, at han
 har ved sin Skønhed og sin Aande bragt
 Violens Duft og Rosen klædt med Pragt?

157. Hvis han er død — dog nej, du kunde ikke
 ham dræbe, hvis du først hans Skønhed saa!
 og dog — udslukte er jo dine Blikke,
 i Had du sigter da paa maa og faa;
 tit fejler du dit alderssvage Maal,
 et Barnehjerte rammer Spydets Staal.

158. Hvis du ham havde varet blot, dit Stød
 hans Tale havde svækket; du vil blive
 af Parcerne forbandet nu; de bød
 dig ej en Blomst men Ukrudt op at rive;
 ej Dødens mørke Vaand ham burde ramme;
 ved Elskovs gyldne Pil han burde flamme.

159. Hvi tvinger du saa mange til at græde?
 drikker du Taarer? baader dig min Nød?
 Naturens Mesterværk og Verdens Glæde,
 de Øjne, der de manges Øjne bød
 at aabne sig og se, nu evig sove;
 thi maa Naturen evigt Had dig love.»

160. Fortvivlet sine Øjelaag hun sænker;
 de standse hurtig hendes Taarers Fald,
 den klare Flod, der ned paa Kinden stænker
 og ledes ned i hendes Brysts Kanal;
 den stærke Søilverflod dog atter bryder
 hvert Stigbord, og i Vælde ud den flyder.
161. Af Øjet Graad, og Graad af Øjet borger;
 i Øjet Graad, i Graad man Øjet ser;
 som Spejle skue de hinandens Sorger,
 som Sukke venligt tørre af; men er
 saa Kinden tør, da maa hun atter græde,
 som paa en Stormdag veksle Vind og Væde.
162. Saa mangel Lidenskab i hende strider,
 om hvem der passer bedst til hendes Kval;
 hver Sorg sig trænger frem, o, hvor hun lider!
 størst synes hver, og stort er deres Tal!
 saa samles alle, som naar mange Skyer
 sig hobe tæt og bringe Uvejrbyger.
163. Hun hører Jægerraab, og aldrig mere
 et Barn sig glæded' ved sin Ammes Sang;
 de Haabets Lyde hendes Tanker bære
 fra Sorg og Nød; nu vaagner end een Gang
 til Live Glæden, yder hende Trøst
 og siger, at det var Adonis' Røst.

164. Nu synker hendes Taarers høje Flod;
 som Perler fængsles de i hendes Øje,
 og hvis en Draabe klar det end forlod,
 med hendes Kind den maa sig lade nøje,
 ej rense Jordens Kind saa smudsig-vaad;
 vaad er den, gennemvædet hun af Graad,
165. O vantro Elskov, underlig at raade!
 Ej vil du tro, og tror dog alt for godt;
 din Lykke og din Nød er uden Maade,
 dit Haab, din Haabløshed er alles Spot;
 hvad ej kan ventes, hint dog lover dig;
 dig denne dræber tit paa jævnest Vej.
166. Sit Væv hun trævler op; hun Døden ej
 vil dadle; ej Adonis ham tilfalder;
 ej hun ham God-for-intet kaldte, nej,
 hans Navn, saa hadet, hædrer hun; hun kalder
 ham Gravens Konge, Kongers Grav, der byder,
 og hver en dødelig hans Kalden lyder.
167. Hun siger: «Det var Skæmt, dog kære Død!
 tilgiv min Frygt, ej Ornen Medynk kender,
 og blodbesudlet frem af Krattet brød
 det grimme Dyr, og da, jeg det bekender,
 du Skygge blid! med dig jeg ypped' Kiv,
 da Frygt jeg næred' for min elsktes Liv.

168. Min Fejl det var ej, Ophav til min Tale
 var Ornen, derfor, høje, skjulte Død!
 du Uret led, ham bør du det betale,
 sluk paa det grimme Dyr din Vredes Glød!
 Kval har to Tunger, talende i Strid;
 de tæmmes ej ved enkelt Kvindes Vid.»

169. Hun haaber, at Adonis lever end;
 hun beder Døden hendes Frygt tilgive;
 indsmigrende hun beder for sin Ven,
 at endnu skønnere han maatte blive;
 saa taler hun om Dødens Hædersgave,
 Triumfer, Statuer, Trofæer, Grave.

170. «Jupiter,» siger hun, «o, hvor min Hu
 var daarefuld og svag, at ham begræde,
 der lever end, der ej maa dø endnu!
 til Verden dør, han være Verdens Glæde!
 naar han er død, er Skønhed svunden hen;
 det mørke Kaos kommer da igen.

171. Fy, Elskov øm, du som en Rigmand er,
 der Tyve frygter; dig din Angst beskæmmer;
 hvad Øret hører ej, ej Øjet ser,
 dit fejge Hjerte falskelig det skræmmer.»
 Og nu hun hører Hornets muntre Klang,
 mod det hun vender da sin rappe Gang.

172. Som lokket Falk hun iler rask derhen;
 ej Græsset bøjes for den lette Fod;
 ser da af Ornen dræbt sin fagre Ven;
 som Stjernen Dagen frygter, saa hans Blod
 de klare Øjne dræber, bort dem skræmmer,
 og hurtig hun dem nu i Mørket gemmer.
173. Berøres Sneglens Følehorn, den trækker
 med Smerte i sin hule Skal sig ind,
 hvor den i Mørket sig til Hvile lægger;
 hans Blod hun ser, Gru fylder hendes Sind,
 og hendes Øjne flygte, hun dem skjuler
 nu i sit Hoveds dybe, mørke Huler.
174. Der deres Hverv og deres Lys de give
 til Hjernens Varetægt, der i sin Ve
 i hæsligt Mørke byder dem at blive,
 ej saare Hjertet ved igen at se;
 det, som en sorgfuld Drot, ved deres Bud
 i Sorg og Nød et Dødssuk aander ud.
175. Alt skælver nu, der det er underlagt,
 som naar jordbunden Storm sin Frihed kræver;
 da rystes Jordens Grund af Vindens Magt,
 i Rædsel blegner da vor Slægt og bæver;
 saa Sindets Storme voldsomt atter trænge
 ud hendes Øjne af de mørke Senge.

176. De aabnes og belyse, mens de lide,
 nu Ornens Daad, den Vunde dyb og bred;
 vaadt var hans Legeme, det liljehvide,
 at Purpurtaarerne, som Saaret græd;
 og rundt var Græsser, Blomster, Urter røde;
 de stjal hans Blod og syntes selv at bløde.
177. Den Sympati den stakkels Venus skuer;
 sit Hoved bøjer hun, mens for sin Ven
 i Lidenskab og Elskov vildt hun luer;
 ej dø han kunde, nej, han lever end!
 Brudt Stemmen er, og stive hendes Lemmer,
 at græde hendes trætte Øje glemmer.
178. Paa Saaret skuer hun, for hendes Syn,
 der flakker vildt, det viser sig som tre;
 hun vredes, skjuler Øjet bag dets Bryn:
 tre Saar det ser, men burde intet se!
 Fordoblet ses hans Ansigt som hans Lemmer;
 saa Øjet fejler, naar sig Hjernen græmmer.
179. Hun kvad: «For een jeg ej min Sorg kan melde,
 men ak, fordoblet død jeg her ham ser;
 mit Suk forsvandt, jeg kan ej Taarer fælde;
 Ild er mit Øje, Bly mit Hjerte er.
 Smelt, Hjertets tunge Bly, i Øjets Flamme!
 ved Attraa-Draaber da mig Døden ramme!

180. Din bedste Skat, o Verden, tabte du;
 med ham den sande Skønheds Liv jo endte;
 Musik hans Stemme var; hvad har du nu
 af Minder, og hvad har du vel i Vente?
 De friske Blomster vel i Skønhed lue,
 men intet Ansigt mer er værdt at skue.
181. Ej Jordens Børn bør bære Slør og Hat,
 thi Sol og Vind ej stræbe jer at kysse;
 I skønne vel, os Skønhed har forladt?
 at Solen haane vil og Vinden hysse?
 Før lured' Sol og Vind at Hærværk øve,
 som Stimænd vilde de hans Skønhed røve.
182. Med Hatten han sig dækked; paa hans Veje
 dog Solen kigged' muntert til ham ned;
 og Vinden af den blæste for at lege
 med Lokkerne, og da Adonis græd;
 han var jo spæd; saa kæmped' Sol og Vind,
 hvem først der kunde tørre Drengens Kind.
183. Bag Hækken Løven skjulte sig og skued'
 hans Ansigt, at ej Drengen næred' Frygt;
 saa vel hans Sang den vilde Tiger hued',
 at tam den lytted' til ham blidt og trygt;
 og Ulven slap sit Bytte ved hans Stemme;
 ej Lammene den Dag den vilde skræmme.

184. Og naar han saa sit Billede i Bækken,
 med gyldne Gæller Fiske svømmed' nær;
 de glade Fugle sang med Fryd i Hækken;
 de Morbær bragte ham og Kirsebær;
 de gav ham Bær, hvad fik de saa igen?
 de saa den skønneste af alle Mænd!
185. Men denne grimme Orne vil jo sænke
 sin Pindsvinsnude stadig ned mod Jord;
 hans Skønheds Dragt den saa ej, kan jeg tænke,
 dens Adfærd det bevidner; thi jeg tror,
 at se hans Ansigt vilde Tanken føde
 om ham at kysse, ej om ham at døde.
186. Jå sandelig, saaledes blev han slagen;
 han løb mod Ornen med sit skarpe Spyd;
 men denne hvæssed' ej sin Tand, betagen
 den blev ved Synet fluks af Elskovs Fryd;
 den vilde kysse ham, men Tandens Stød
 af Vaade voldte min Adonis' Død.
187. Hvis mine Tænder Ornens Stødtand ligned',
 da først mit Kys var blevet Drengens Død;
 men han er dræbt, min Ungdom blev ej signet
 med hans, des større er min Kval og Nød.»
 Saa faldt hun om paa Stedet, hvor hun stod,
 sit Ansigt pletted' hun med levret Blod.

188. Hans blege Læbe ser hun, og hans Haand,
 af Kulde stiv, hun griber; i hans Øre
 hun hvisker sagte, sorrigfuld i Aand,
 som om de Smertens Ord det kunde høre;
 hans tunge Øjelaag hun hæver, skuer
 i Mørket Lamper to med slukte Luer.

189. To Spejle, og i dem sig selv hun skued'
 vel tusind Gange; ej de spejle mer;
 den Pragt er tabt, hvori de nylig lued',
 hver Skønheds Virkning nu forsvunden er!
 Hun siger: «Mig til Trods er Dagens Glød
 endnu som før, skønt du er tavs og død.

190. Da du er død, se, her jeg nu vil spaa,
 at Kærligheden skal herefter tvende
 Ledsagere, Sorg og Skinsyge, faa;
 begynde skønt, i Kval og Smerte ende;
 blandt lige ej, blandt høj og lav bestaa;
 ej al dens Glæde skal dens Sorrig naa.

191. Falsk, flygtig, fuld af fult Forræderi
 den skal sin Spire snart henvisnet se;
 dens Gift-Driks Sødme med Bedrageri
 det bedste Syn skal volde Spot og Spe;
 de kraftigste den svække skal, de dumme
 at tale lære, gøre vise stumme.

192. Og ødsel og dog karrig skal den lære
 den svage Olding Dans i Takt at træde;
 snart mild, snart vild, ubændig skal den være,
 forarme rige, Fattigmanden glæde,
 Stimanden tæmme, Oldingen forynge
 og Ynglingen med Alderdom betynge;
193. Mistænke uden Grund til Frygt, men naar
 den burde mistro mest, da Frygt ej nære;
 forbarme sig, og være alt for haard;
 naar bedst man tror den, mest svigagtig være;
 naar blid den synes, skændelig bedrage,
 Frygt give Mod, og Kækhed Mod betage.
194. Den Aarsag være skal til Krig og Plage
 og sætte mellem Søn og Fæder Tvist,
 et Maal og Med for Ufred, Strid og Klage,
 som Tønder fænger ved den mindste Gnist.
 Min kære tidlig Døden lagde øde;
 nu dem, der elske bedst, kun Sorg skal møde.»
195. Nu Drengen, der laa dræbt ved hendes Side,
 forsvandt som Taage; paa det Sted, hun stod,
 en Blomst som Purpur, men med Pletter hvide
 skød op og voksed' i hans spildte Blod.
 Med hvide Ruder ligner den hans Kinder,
 og Pletter som af Blod man paa den finder.

196. Ned til den nye Blomst hun bøjer sig
 og siger, den i hendes Barm skal bo;
 dens Duft, den er Adonis' Aande lig,
 ham selv fra hende Døden røved' jo!
 Hun plukker den, af Saft den bliver vaad;
 de grønne Draaber ligner hun med Graad.

197. Hun siger: «Blomst, du er din Fader lig,
 din søde Duft kan vel om hans mig minde;
 hans Ønske var at vokse blot for sig,
 hans Taarer stadig plejed' jo at rinde
 for ringe Sorg; den Lod er lige god:
 at visne i mit Bryst og i hans Blod.

198. Her var din Faders Seng, her i mit Bryst,
 og du er næst i Blod, det er din Ret;
 nyd i den hule Vugge Hvilens Lyst,
 mit Hjerte skal dig gynges, aldrig træt.
 Min søde Elskovs-Blomst, jeg Nat og Dag
 dig kysse vil, ved hvert et Klokkeslag.»

199. Af Verden træt de Duer sølverhvide
 hun spænder for sin lette Karm i Hast;
 de hurtig over Himlens Skyer glide
 til Paphos hen, hvor hun vil holde Rast.
 Der vil sig skjule deres Herskerinde,
 at intet Øje hende mer skal finde.

NOTER.

Digtet er oversat efter Collier's Udgave af Shakespeares
Værker, Leipzig 1844.

- Vers 15. Silkedykker. I Originalen staar dive dapper,
- paa moderne Engelsk didapper eller dab-chick,
Dværg-Silkedykker, podiceps minor.
- 30. Titanen, Phoebus, som kører Solens Vogn.
- 53. Plume er gengivet ved Fjervifte; hermed menes
en Dusk af Fjer, der blev baaren som en
Prydelse.
- 57. For all askaunce he holds her in his eyes. Her-
med menes et Blik til Siden eller et ligegyl-
digt og ringeagtende Øjekast.
- 62. Med the engine of her thoughts, Tankens Red-
skab, menes hendes Tunge.
- 63. Den samme Tanke — om hendes Hjerte, der
er indesluttet i hans Bryst — gentages i Vers
97. Noget lignende findes i den toogtyvende
af Shakespeares Sonnetter.
- 81. Hendes to Vinduer — hendes Øjelaag.
- 114. The purblind hare — den nærsynede (eller
svagsynede) Hare.

Vers 121. Diana er Gudinde for Kyskhed og for Maanen. I Vers 122 bruges om hende i Originalen den synonyme Benævnelse Cynthia. Cynthus er et Bjærg paa Delos, hvor Apollo og Diana vare fødte.

- 140. For Alvorssang staar i Originalen anthem, en Sang, der udførtes som en Del af Guds-tjenesten. Senere gaar Ordet over til at betegne en højtidelig og klagende Sang
 - 142. Verset taler om Ekkoets Svar; som Opvartere besvare de tomme Lyde hvert Kald.
 - 152. «Full of respect yet nought at all respecting» er her, efter A. Schmidt's Shakespeare-Leksikon gengivet ved «der ubevidst en Tanke-Vrimmel føder». Respect er her Tanke, Overvejelse, at overveje.
-

